

Takhle jsem si zajezdil naposled ve dvaceti! 2/2

pokračování z ČMN 20

První opravdu „ostré“ thajské kilometry většinu z nás nadchly. Těšíme se na další, zítřejší. To ale neznamená, že nemyslíme na nic jiného. O místních kráskách raději pomlčím, ale přiznám se, že hned ráno, cestou do města na snídani, objevuji v místním obchodě falcové pneumatiky!

Petr Hošťálek, redakce@cmn.cz
foto: autor

Mám doma historický motocykl Laurin&Klement z roku 1902, a tak okamžitě vcházím dovnitř a začínám smlouvat v cizí řeči. Je to k neuvěření, ale oni je pořád ještě vyrábějí a montují na šlapací rikšy a zahradní sekačky. Odeď povezu v báglu za sebou dvě role svinutých pláštů navíc...

Gastronomický (ne)zážitek

Dnešní etapa do Mae Hong Son je ještě obtížnější než ta včerejší. Posledních 61 kilometrů začíná sjezd z horského sedla. Neuvěřitelné sešupy, plné hlubokého písku a kamení, zadní kolo se smýká a do toho zatáčky až za roh, o víc než 180°. Mezitím úsek litých desek z betonu, ale posetý kamenitou drtí nebo závěsemi tmavohnědého jehličí, které ujíždí a uštěluje stejně jako píseček. A do toho ještě prach, který sedá na brýle, takže výhled je čím dál nejasnější a chvílemi jedeme skoro naslepo.

Hotel je exkluzivní, má obrovské koupelny, obložené valouny ve stylu doby kamenné. Dáváme si důkladnou sprchu, ale podobně jako včera při holení zjišťuji, že bradu mám mezi strništěm pořád ještě od prachu cihlově červenou. Po zkulturnění bereme s Mírem motorky a jedeme okouknout nedalekou tržnici. Je k ní sotva dvě stě metrů, ale kdo by chodil pěšky? Jsem rád, že v tomhle směru si celá naše parta rozumí.

Zatímco kluci šli na thajskou masáž, my okukujeme stánky a začínáme slintat jak Pavlovi psi. Tohle totiž není obyčklá tržnice suvenýrů pro cizince, tady jsou výhradně věci k snědku! Dávám si špejli s kouskem masíčka, Miro pytlík něčeho smaženého a vzájemně si dáváme kousnout a ochutnat. Pak kousek klobásky a taky suši. Já to ještě nejedl, ale popravdě řečeno, nic moc. Kousek světlé ryby (snad i filé chutná výrazněji) v trošce rýže, zabaleno v široké tmavozelené fáse, kterou lze chutí přirovnat k proužku papíru. Mají tu nejrůznějších, barevných a nádherně vypadajících kousků suši plný stánek. Opticky

vypadá úžasně, tak zkouším ještě jeden druh, ale dojem je podobný. Ještě že je to tady na rozdíl od nás za pár drobných...

Stylová trika

Kousek dál ve městě zastavujeme koupit trochu ovoce. Zvažuji, zda vzít celý ananas, ale pak raději kupuji dvě mističky už nakrájeného a k tomu mističku manga. O půl sedmé je sraz s klukama a jde se na společnou večeři. Ze zahrádky vidíme přes ulici, jak u stánku s grilovanými kuřaty pes ukradne do zlatova vypečené stehýnko, ale prodavačka ho jen mírně okřikne. Nijak zjevně se nezlobí, a že by se po něm něčím ohnala, to už vůbec ne. Jen ta ostatní oblíbená stehýnka na pulte přerovnává.

Po večeři se jdeme projít kolem slavnostně nasvíceného chrámu. Na osvětleném tržišti prodávají samí mladí, prý je to jejich způsob, jak si přivýdělat při škole. Zdejší kroutící a stoupající serpenty jsou světoznámé, nejsme jediní motorkáři, kteří sem přijeli za dobrodružstvím, a tak mě ani nepřekvapuje, že tu mají

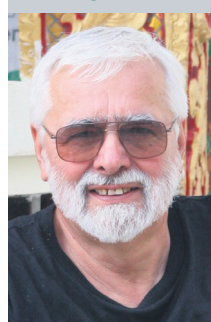
trčka s natištěnou motocyklovou trasou okolím a anglickým nápisem 1864 zatáček do Mae Hong Son. Pinda i Miro si je kupují, ale na mě, o jedno X štíhlejší, není. Prodavačka říká, že zítřka, ve stejnou dobu, určitě bude. Ruku na to!

Země zaslíbená

V programu dalšího dne je návštěva rezervace Karenů, zdejší útočiště kmene, který je v Burmě pronásledován a nemilosrdně likvidován. Jeho ženy jsou známé svými dlouhými krky, obtočenými vysokými spirálami zlatého drátu. Společenství žije velmi primitivně, živí se prodejem vlastnoručně vyráběných suvenýrů a ještě z toho prý stačí podporovat pronásledované příbuzné ve své někdejší burmské vlasti.

Pak jedeme silnicí, kde je co chvíli značka s nápisem „Sharpe curve ahead“ – bůžetle je krásná země, plná takových zatáček, stoupání a klesání, jaké v Evropě nepotkáš. Země motorkářům zaslíbená! Zvlášť na bestii, která má hlas jako ta moje – to dychtivě hluboké zarvání sebevědomé šelmy při každém zatažení za plyn – nikdy bych nevěřil, že si budu takhle užívat z nějakou jednoválcovou dvépede: oči za zatáčku, tam, kam chceš vyjet, a najednou je fuk, jak se zavírá a jaký sklon zatáčka má, ideální stopa se objeví sama.

PROFIL

Petr Hošťálek, 69 let

Celoživotní motorkář, motoristický publicista a náš stálý redakční spolupracovník. Projel pořádný kus světa a v současné chvíli má kolem stopadesáti motorek, z většiny vystavených v Jihočeském motocyklovém muzeu v Českých Budějovicích. Jezdí na všem, co má dvě kola, popřípadě ještě kolo třetí, sajdkárové. Pravdou ovšem je, že nemá příliš rád malé dvoutakty a supertěžká přetěžovaná endura. Říká, že motorka podle jeho gusta má mít kulatý tachometr s ručičkou, vzduchem chlazený motor, naprosto zásadně karburátor, a co se týká elektroniky, tak jen nejnepříjemnější počet drátů od svorky ke svorce. Zastává názor, že za vysoké ceny benzínu, za čím dál složitější a neopravitelnou techniku i za stále nesmyslnější legislativu si můžeme sami. Prostě proto, že to akceptujeme a necháme si to líbit.

Večer si dáváme masáž u rozverných Thajek. Pokoušejí nás a mají z toho legraci.

Přiděly motokrosu jsou čím dál tvrdší. Další den mi místy nestačí v kopcích už ani dvojka. Jirka vjíždí do hluboké koleje, škrtá stupačkou – a už jde! A protože má zrovna kameru na helmě, tak si svůj pád i sám natáčí. Pak lehá i Pavel, v jámě ve stoupáku, ale Karel za ním okamžitě zastavuje a pomáhá mu motorku zvednout a znova rozjet. Na uzounké betonové kladině Jarda psychicky nevydrží koukat dopředu, podívá se pod přední kolo a samozřejmě v té chvíli do hluboké rýhy vedle sjede. Už už si myslí, že je všechno špatně, ale pak se přední a hned nato i zadní kolo přeci jen vyhoupnou zpátky. Tak si s úlevou oddechne, ale ta tisícinková ztráta pozornosti stačí, aby se motorka trochu štorcla a už letí hluboko vlevo do pole.

Klouzavý červený jíl se cestou dolů mění na bílý písečný prach a ten zatraceně ujíždí. Nejen v zatáčkách, ale i dolů ze svahu, při brzdění. Je to takový adrenalin, že když

dole zastavujeme u řeky, říkáám, že si snad ještě na stará kolena enduro koupím. Ale Jirka poznamenává, že takovýhle terén doma nenajdu, bylo by to zbytečné. Tohle se dá zažít jenom tady.

Večer při sprchování Miro přemítá nad slipy, ve kterých už má fakt pořádnou díru, že pětkrát XXXXXL svoje číslo tady nesežene. Tak říkám, ať nezoufá, že o něm v reportáži napíšu, že jako jediný z nás jezdil ostrý thajský offroad opravdu „na ostro“!

►► pokračování na str. 15

Miro okukuje stánek se suši

Zatáčky, stoupání a klesání, jaké v Evropě nepotkáte. Thajsko je země motorkářům zaslíbená

Dlouhokrké ženy pronásledovaného burmského kmene Karenů